

Verslag week 1 reis Filippijnen Febr./Maart 2014

Ik ben vertrokken op 9 februari en met 9 uur oponthoud op vliegveld van Hongkong op 10 februari laat in de avond in Cebu aangekomen. De volgende morgen direct naar de broker (douaneagent)gegaan en daar binnen twee uur alles geregeld. Het enige wat er nog mankeerde was een kopie van een identiteitsbewijs van Dr Fernandez. En een rekening van K Line(de eigenaar van de container)waarvan wij dachten dat die misschien in Antwerpen bij de betalingen zat. Dat was een kwestie van een mailtje naar huis voor het mailadres en navragen. Dat was vlug geregeld Maar Dr Fernandez die had in geen velden en wegen gereageerd op onze vraag zowel van mij toen ik nog thuis was, als op vragen van de broker hier vandaan. Tot nu toe was dat nog geen groot probleem want de container kwam 2 dagen over tijd aan in Cebu. Ik in mijn Hollandse gedachtegang zei gelijk geen probleem, ik neem de boot vanmiddag en ik ga het morgenvroeg halen en als ik het niet kan scannen pak ik de boot weer terug want 9000 per dag sparen daar kan ik wel even voor heen en weer gaan. Nou ja even.Hij bracht me vlug naar het hotel en koffers pakken en weg naar de boot. , s Avonds aangekomen in Ormoc. Daar bleek dat alles nog lang niet in orde was met de situatie daar. Weinig elektriciteit, en internet dan wel dan niet, en van de telefoon idem dito. Alleen sommige providers van mobiele telefoon werkte vrij regelmatig. Hotelkamer was ook nog niet zoals we gewend waren maar daar is mee te leven. Als je het bedlampje uit wilde doen moest je of de deur naar de buitendeur van de kamer lopen of de lamp los draaien. Douchen gaat als volgt is er wel of is er geen warm water. Op al deze punten wordt het een reis vol verrassingen. Maar goed op momenten dat de mobieltjes werken vliegen de sms berichten de deur binnen. Van June Ugsang (onze voormalig opperhoofd in Sambulawan). dr de Lara (directrice van het Ormoc District hospitaal en voorheen het hospitaal in Palompon en Villaba), en Deborah Viovicente (onze verpleegkundige die de laatste maanden onze trouwe hulp is geweest).

De volgende morgen 5 uur op. Eerst geen elektriciteit maar wel warm water. Toen naar beneden met de laptop onder de arm want internet was alleen in de lobby en het restaurant (volgens instructie die ik de avond te voren had gekregen). Het was een fraai gezicht toen ik in het restaurant kwam want dat zat al aardig gevuld met mensen met een laptop maar niemand deed iets dus mijn donkerbruin vermoeden werd al vlug de waarheid, geen internet. Wel werkte mijn locale mobieltje en werd ik weer vlug tot de orde geroepen door dr de Lara die me vertelde dat ze naar een vergadering moest in Tacloban. Zei er niet bij dat alle directies naar Tacloban moesten. Na een uurtje begon ineens iedereen met zijn laptop te schuiven en daar was internet maar van zeer korte duur. Voordat mijn laptop opgestart was het alweer verdwenen. Maar mijn buurman zei laat het maar aanstaan want het komt wel weer. Volgens hem waren dat startproblemen. Maar goed dit was mijn eerste sprong in het diepe hier er zouden er nog wel meer volgen. Na het internet gebeuren mijn tasje gepakt en op reis naar Palompon. Het was al na de middag toen ik daar aan kwam. Ik Kreeg een leuk welkom van Annette(de rechterhand van Dr Fernandez) met het verhaal dat dr Fernandez voor drie dagen naar Tacloban was. Ik schijn toen even vreemd gekeken te hebben want ze verschoot van kleur en helemaal toen ik haar vertelde dat ik een kopie van het idenditeits bewijs moest hebben van Dr Fernandez. Nou ondertussen kwam het halve ziekenhuis de kamer binnen en

we waren al zover dat ik met de ambulance naar Tacloban zou gaan (150 km door de heuvels met de nodige haarspeldbochten) toen ik heel voorzichtig zei zullen we toch maar eens proberen om te bellen. Toen begonnen vier personen met zijn of haar mobieltje te bellen. Dat even aangezien en toen heb ik mijn mobieltje gepakt en dr de Lara maar geprobeerd te bellen. Nam niet op maar nog geen minuut later ging mijn telefoon wel en was Dr de Lara er aan maar het gesprek ging niet prettig, div. malen uitvallen. Maar we hadden resultaat even later belde Dr Fernandez met Annette en ook dat gesprek werd div. afgebroken. Om half drie waren we zover dat er een kopie van het paspoort van Dr Fernandez ergens in het ziekenhuis moest zijn. En ja hoor een poosje later kwam er een kopie van haar paspoort te voorschijn. Prachtig maar ik moest dat voor 5 uur in Cebu hebben. Toen heb ik rap ingegrepen want het is daar de gewoonte dat iedereen dan eerst een hele preek gaat houden en dan had ik daar tot, s avonds gezeten en dat was nu niet mijn bedoeling. Ik riep Annette roep de chauffeur van de ambulance, dat was vlug gebeurd want die stond al achter de deur. Ik vroeg ken jij voor 5 uur in Ormoc zijn. Die keek me aan met een brede smile van oor tot oor en zei ja. Wij weg en 5 voor 5 stond ik bij het hotel. Daar stond Deborah, die had ik onderweg al een sms gestuurd en rende met alles naar een Internet winkel met de kopie en een sub stick en kwam 10 later terug Ik had ondertussen mijn laptop al klaar staan en wij dat kopie verzonden naar de broker. Nog geen 5 minuten later een antwoord van de broker (Bas thanks but I can not used because there is no signature on it) Ik heb toen maar even stil voor me uit zitten kijken en daarna Dr de Lara maar weer gebeld. Die zei ik ben nu in het hospitaal en ga zo naar huis. Afgesproken dat zij en ik beiden bleven proberen om dr Fernandez aan de telefoon te krijgen maar dat is niet gelukt. Ik de andere morgen voor 7 uur naar het hospitaal in Ormoc want de Lara zou eerst daar heen gaan voor dat ze naar Tacloban ging. Daar kwam madam en spreidde midden in het ziekenhuis haar armen wijd om me heen en (ze is nogal klein van postuur) toen ze me losliet zat haar lipstick mooi op mijn shirt. Fraai daar stond ik met mijn goede gedrag. Oké, wij het probleem doorgepraat en zei wist wat het probleem was want ze heeft zelf div. malen dat meegemaakt met containers uit Canada. Dus zeer kordaat gaat ze bellen met Tacloban en binnen een kwartier was Dr Fernandez aan de lijn, die zei doodleuk ik ben zaterdag terug en dan kunnen we het regelen maar daar begon de Lara een litanie tegen haar dat alle uitstel 9000 peso(ong. 150 euro) per dag kostte. Toen schrok die pas echt wakker want ze zei geef de telefoon en email nummer van de broker en ik ga het hiervandaan regelen. Dan denkt ieder normaal denkend mens nu komt het goed dus ik met June die ondertussen ook was binnen gekomen naar Sambulawan en voor de zekerheid de Lara alle gegevens meegegeven. Nog even terugkomend op de lipstick Ik was blij dat het nu zo kon gaan want zoals we eerst van plan waren om mee te gaan naar Tacloban leek me niet zo aantrekkelijk. Ik zag me al staan bij al die directies en de gouverneur want dat had gebeurd als ik mee naar Tacloban had ontmoeten. Een politieke stunt van de Lara daarom vond ze het geloof ik niet leuk dat het zo zou gaan als nu afgesproken was.

June en ik naar Sambulawan en voor 5uur weer terug want dan zou ik met de broker contact op nemen hoe ver het al stond. Mooi niet dus, hij had nog niets van haar gekregen. Maar ze had mij gezegd ik houd de telefoon bij me, en ik nadat ik eerst maar wat gedronken had met June, haar gebeld en toen zei madam dat moet ik nu nog gaan doen. Ik vertelde haar heel vriendelijk (maar inwendig kookte ik en mocht ze van mij de gehaktmolen in,) dat ik 9000

peso per dag liever aan andere meer belangrijker zaken uit gaf. Een half uur later kreeg ik een sms van de broker dat hij alles binnen had. Met de broker die, tevens de vervoerder is van de container, had ik al afgesproken dat we 4 uur de tijd kregen om de container te lossen. Nu is het vrijdagmiddag en het laatste nieuws is dat er hard gewerkt wordt om de container vrij te krijgen vandaag en dat hij dan dinsdagmiddag op zijn vroegst hier is want het transport kan pas geregeld worden als de container de douane is gepasseerd. En er zijn nog wel wat obstakels hier die in de weg staan voor het container transport in de vorm van laag over weg hangende elektriciteit kabels. Maar ik hem voorgesteld om vanaf noord Cebu direct naar Palompon of Isabel hier heen te komen. Hij is nu aan het uitvinden of dat kan op korte termijn Nu even genoeg over die container. Want er is ook nog iets van goed nieuws te vertellen. We zijn gisteren in Sambulawan geweest en daar is door de overheid nog niets gedaan aan het voedselprobleem of andere hulp Maar er is een stichting die dat wel doet dat is the Holy Mission. Die heeft zich voor een jaar garant gesteld voor regelmatig voedsel te leveren. Waar deze stichting vandaan komt is me nog niet duidelijk. Dus met ingang van heden stoppen wij met onze hulp maar we houden wel het kindervoedselprogramma vast en eventuele hulp aan zwangere vrouwen. Dit moet nog eens rustig nagelopen worden in hoeverre we daar bij moeten springen. De school werkt op de manier zoals afgesproken is in december maar het gaat toch moeizaam. We hebben div. leerkrachten gesproken en ook die verwachten voorlopig nog geen hulp van de overheid. Toch werd door Tessie Mayon (de dorpsoudste) gevraagd of we toch niets konden doen aan het gebouw waar drie klassen in moeten huizen. Ik ben met June nog eens heel serieus wezen kijken naar die halve ruïne en ,maar eens duidelijk gezegd dat wij er niets aan gaan doen. Toen werd het even raar om me heen want er stonden twee onderwijzeressen te huilen toen ze dat hoorde. Die eerst maar eens even uit laten huilen en hun toen heel duidelijk uitgelegd dat we daar niet aan konden beginnen omdat dat gebouw 35 jaar oud, en slecht onderhouden was zodat het afgebroken moet worden en er nieuwbouw moet komen. En verder (maar hier moet ik even een voorbehoud maken en in conclaaf gaan met mijn oudste zoon) herinner ik me het gesprek wat wij in december hebben gehad met het hoofd van de school die ons vertelde dat al voor de tyfoon sprake was dat de overheid alle zogenaamde Marcos scholen (en dat is het gebouw in kwestie ook) aan vervanging toe waren. Ik heb dat toen wel in me oren geknoopt maar het is me nog niet duidelijk of het korte of lange termijn werk wordt. De afspraak op dit moment is dat we daar in eerste instantie met het hoofd van de school over gaan praten want ik wil eerst eens goed weten van die Madam wat ze nu zelf al ondernomen heeft en of wat ze van plan is verder te gaan doen. In mijn achterhoofd denk ik wel dat we haar ons gebouw aan kunnen bieden om in de week een leslokaal onder te brengen. Hier gaan we de volgende keer in Sambulawan verder over praten. Wel is het met de leermiddelen slecht gesteld maar ook dat even vooruit geschoven. Zo hier even een bericht hoe ik de eerste dagen doorgekomen ben. Ik heb geen tijd gehad om ondeugend te zijn maar voor mij mag het de volgende weken wel iets makkelijker want anders ga ik toch de VUT maar aanvragen En nu maar kijken of Yahoo dit kan verzenden voor me anders moet ik het misschien in delen doen maar er zijn op dit moment weinig mensen met een computer hier dus laten we hopen dat het lukt. Groet en tot de volgende ronde.

Verslag week 2 reis Filippijnen Febr.Maart 2014

Het eind van de eerste week was toch dat de container vrij gegeven was door de douane en dat het vervoer geregeld zou worden naar Palompon. Het leek allemaal vrij goed te gaan tot het moment zondagmiddag kwam dat de truck met container 30 km voor Palompon gestrand was wegens panne met de truck. Het kwam er op neer dat maandagmiddag 2 uur de container bij het ziekenhuis arriveerde en dat er met lossen begonnen kon worden. Maar de pallet wagen die we hadden werkte niet dus de paletten maar met een touw aan de vorkheftruck naar achteren getrokken. Maar de bedden dat ging dus niet en de 5 man uit Sambulawan die de container zou lossen hebben de bedden ter plaatse opgetild en stuk voor stuk uit de container getild. Het weer was van te voren voor deze streken vrij fris maar dit was de eerste dag dat het weer ouderwets heet was. Dus die heren hebben het geweten in die stalen doos met dit karwei. Maar alles keurig gelost en er bleek niets beschadigd te zijn, dat kon eigenlijk ook niet maar ja je weet maar nooit. Toen moest de zaak nog even verdeeld worden en dat hebben we de volgende dag gedaan en gelijk alles op de plaats van bestemming gebracht. Dit is niet helemaal zonder slag of stoot gegaan maar dat gaat hier op dit moment niets. Ik zou een paar dagen naar Palompon gaan om met de montage te beginnen en daar bleek maar een persoon beschikbaar. Dus dat schoot al niet op en tot slot kwam tegen het eind van de middag het bericht via drie afgebroken sms dat de broker ala minuut gegevens moest hebben van de geadresseerde en de lijst van de inhoud van de tweede container. Het kwam er op neer dat ik s avonds weer met de ambulance naar Ormoc werd gebracht. Dat is in het donker niet bepaald prettig in deze omgeving en met al het verkeer wat zonder verlichting op de weg zit. En dat kostte me weer een dag voordat ik alles naar Cebu kreeg en aan het eind kwam er weer een sms dat de mail wel aangekomen maar de bijlagen niet en dat toen internet er weer uren uitgevallen was. Dit alles maakt het op dit moment er niet vrolijker op. Op deze manier gaat er veel tijd verloren met reizen. Daarom toch maar een beslissing genomen zeker gezien het vooruitzicht volgende week dat ik veel heen en weer moet naar Palompon en Sambulawan gebruik te gaan maken van de auto van June met Chauffeur. Hebben met June en de Baranqua captain een gesprek gehad over de verdeling van alle kleding etc. wat in Sambulawan aangekomen was. Zij zullen dit beide regelen en op zaterdag tijdens het kindervoedsel programma zal alles verdeeld worden. Het zou op div. plaatsen opgehangen worden in Sambulawan zodat iedereen het kan weten voor zaterdag. Zaterdag een drukke dag gehad. Al voor 7 uur weg naar Sambulawan met June en chauffeur. Eerst met 4 man een lijst opgesteld van al het materiaal wat nodig om de reparatie ter hand te nemen van ons gebouw en de wijze waarop we zullen gaan doen. Dat was even niet eenvoudig want er liepen daar ong 150 kinderen met ouders rond maar iedereen was erg medewerkend dus na anderhalf uur hadden we het toch voor elkaar om precies te weten wat we nodig hadden. Toen kwam het voedsel programma van de kinderen aan de beurt maar daar had ik geen bemoeienis mee. Maar wel hebben Tessie (de baranqua captain), June, Deborah en ik eens rustig rond gekeken en zijn we toch tot de conclusie gekomen met elkaar om op termijn ook dit te gaan minderen Eerst eens in de 14 dagen later eens per maand. Hierna was de verdeling aan de beurt van de kleding etc., die uit de eerste container hier nu in Sambulawan lag opgeslagen. Dit werd gedaan met de officiële lijst van alle families die hier ingeschreven staan in het gemeentearchief. Dit was volgens June de manier om niemand buiten sluiten. Een verdeling per familie en dan moesten de families onder elkaar het verder regelen Dus iemand binnen een familie die hier illegaal woont, krijgt dan toch zijn portie. Dit vraagt enige uitleg. Bijv. De ouders staan ingeschreven maar de kinderen niet omdat die gewoon bij de geboorte niet aangegeven zijn dan maken deze kinderen op deze wijze toch

aanspraak op hun deel van de voorraad. Want ze zijn lid van de bewuste familie. En andersom kan dus ook want als kinderen wel staan ingeschreven dan is de familienaam bekend en delen hun ouders ook mee in de voorraad die binnen is gekomen. Het had wel wat nodig om mij dat uitgelegd te krijgen maar wij weten dat er nogal wat mensen zog. Illegaal wonen hier en ik zekerheid wilde hebben dat die niet buiten de boot zouden vallen zoals we in het verleden wel eens meegemaakt hebben met religieuze groeperingen. Dit hebben we op deze manier allemaal ondervangen. Bij de uitdeling van alle goederen riep June met luide stem de namen van de families en werd door Tessie de uitdeling geregeld. Toen de eerste families geweest waren was er een op het idee gekomen om een van zijn kinderen op Filippijnse manier mij te laten komen bedanken. Toen werd het zo, dat als er een schaaap over de dam is volgen er meer, en was ik blij dat het achter de rug was. Maar anderzijds met grote voldoening als je na de afgelopen hectische maanden hier het resultaat zag waarom we dit gedaan hebben. Toen moest er even wat gegeten worden wij vlug terug naar Ormoc om het materiaal te gaan regelen voor het gebouw. Waar ik al bang voor was werd waarheid, het werd weer een rondje ijzerwaren bedrijven, want de een had dit en de andere dat maar niemand had alles, maar voor sluiting tijd hadden we weten alle bedrijfjes waar we maandagmorgen naar toe moeten. Dan eerst naar de bank maandagmorgen en dan June met een truck alles opladen en naar Sambulawan gaan en ik met een auto naar Palompon, Jordan, voor het bezoeken van Edmundo Albercite, een van de bestuursleden van PAKAIN en William Corpiz de directeur van de middelbare school in Villaba. Daarna naar Sambulawan. Dus de eerste dag is al behoorlijk gevuld, Het moeilijkste zal het gesprek met dr Fernandez worden want de medewerking in Palompon moet even behoorlijk opgeschroefd worden anders krijg ik het daar niet klaar voor dat de tweede container komt en ik dan weg moet wezen uit Palompon. Ik ben op voorhand al bezig om mijn vliegticket gewijzigd te krijgen en dan wordt de tijd met de tweede container wel erg kort maar het zal moeten kunnen met wat meer medewerking.

Verslag week 3 reis Filippijnen Febr. Maart 2014

Het is nu weer zaterdagmiddag en geven we u even een terugblik op deze week.

Maandag met de mensen die de reparatie aan ons eigen gebouw ter hand namen en June Ugsang naar Sambulawan. Maar eerst al het materiaal verzamelen in Ormoc wat hier voor nodig was. Dus wel vroeg op maar voor dat we op weg waren was de halve morgen al aardig voorbij. Goed nadat we gelost hadden doorgedaan naar Palompon en daar aangekomen bleek dat mijn opmerkingen over de medewerking toch goed over gekomen waren bij Dr Fernandez want voor dat wij aankwamen had ze het allemaal al zo geregeld dat zodra wij binnen kwamen in het ziekenhuis er gelijk twee man klaar stonden voor ons. Met zulke vrouwen kan ik zaken doen. Dat liep dus nu wat niet betekend dat ik op mijn lauweren kan rusten maar mijn ogen dubbel open moesten houden. En dat het van de week daar eens goed uit de hand gelopen is was minder leuk. De story is het volgende. Wij hebben diverse bedden nog voor dat er sprake was van een container thuis geheel gedemonteerd en in onderdelen in kisten verpakt verzonden. Daar was een moeilijk bed bij die tot de laatste bout uit elkaar gehaald was. Zo stonden er in Palompon 4 kratten. Wij hadden de mensen daar die ons ter beschikking waren gesteld duidelijk uitgelegd dat ze maar 1 kist open mochten maken. Geweldig toen we

binnen kwamen De ellende was niet te overzien alle kisten waren open en de onderdelen lagen door de hele zaal verspreid en dan wordt er van je verwacht dat je vrolijk blijft en ook nog dank je wel zegt. Toen heb ik even iets anders gezegd, maar ik dacht heel even was ik maar bij moeder thuis gebleven en ook nog iets anders. Goed eerst maar een kopje koffie gaan drinken en maar even denken van hoe gaan we verder. Dat kwam wel allemaal goed maar ik liep hierdoor 2 dagen achter op mijn planning Dat heb we overleefd maar toen kwam er nog een melding dat in Sambulawan de generator niet functioneerde zoals we hadden verwacht. Wij vlug naar Sambulawan en ja dat ging allemaal niet zo maar het begon al donker te worden dus maar vlug terug naar Ormoc en dan morgen maar naar een oplossing zoeken. Daar werd natuurlijk wel gelijk mee begonnen maar dat werd toch wachten tot de andere morgen. Na heel veel rondrijden en discussies aan het eind van de morgen toch de knoop doorgehakt en een andere generator gaan kopen en in Sambulawan geïnstalleerd. Vanaf dat moment kunnen we hier zeggen dat alle goden die ons met alles dwars lagen zich van ons afgewend hebben want het ging vanaf toen zonder tegenslagen. In Sambulawan ging het langzaam vooruit en na twee dagen hadden we in Palompon alle onderdelen van de bedden uitgezocht zodat alles weer bij het bed lag waar het thuishoorde en kregen we het voor een groot gedeelte in elkaar zoals het hoorde. Ook deze week een moeilijk gesprek gehad met het hoofd van de school in Sambulawan waar ik enerzijds wel begrip voor heb maar ik me toch niet helemaal achter kan stellen en dat deze mevrouw ook maar eens van de stoel op moest staan om wat meer te bewegen maar dat heeft ze na ons gesprek volgens mij nog niet helemaal begrepen. Maar misschien dringt het nog wel tot haar door. We zullen het niet helemaal van ons af kunnen schuiven maar volgende week gaan we het nog eens bekijken En nog een bezoek tussendoor gebracht aan Sir William Corpiz het hoofd van de Middelbare school met technische afdeling. Die zit ook tot over zijn oren in de problemen maar die knokt hard van zich af. Vanmiddag in het ziekenhuis van Ormoc nog een gesprek met div. artsen gehad over onze tweede container. Dat is nog niet aan de orde maar goed dat er alvast eens over wordt gesproken Maar eerst nog andere problemen oplossen voor dat we daar aan beginnen. N u weekend en volgende week zien we wel weer verder.

Verslag week 4 reis Filippijnen Febr. Maart 2014

Week 4 is weer achter de rug en hier even onze verhaal over deze week.

Verleden zaterdag naar Cebu gegaan voor contact met de douane agent en telefoon met de buitenwereld wat hier totaal niet mogelijk is. Tegelijk Karen die net aangekomen was opgehaald en samen terug naar Ormoc. De zondag besteed aan het programma van deze week en maandag naar Palompon voor een vergadering met de mensen van Pakain, onze associatie hier. Wij hadden daar ook June Ugsang en Deborah Viovicente uitgenodigd. Het was niet eenvoudig om de leden van Pakain bij een te krijgen. Dat bleek ook nu weer. Ulysses Corpiz blijkt in manilla te zitten en Edmundo Albercite die hoofd van een lagere school is en die ons had beloofd om er te zijn bleek nog een andere vergadering te hebben. (Dit is een typisch voorbeeld van korte termijn geheugen wat we hier zo vaak meemaken) Zodat we hier alleen als bestuurleden hadden Carlito Paloma, Karen v d Wal en Bas Doorduyn. Daar onze week eigenlijk drie zo lang had moeten zijn besloten om in deze samenstelling toch te vergaderen want, door de omstandigheden, waren vanaf 8 november de

verbindingen tussen de leden totaal ontwricht en was er geen enkele mogelijkheid voor overleg met ons in Nederland maar zelfs ook niet hier op Leyte. Dat deze situatie niet zo door kan gaan zal iedereen duidelijk zijn. Hebben hier met elkaar over van gedachte gewisseld en ook onze gasten hierbij betrokken. Dit heeft geleid dat Pastor June Ugsang en Deborah beide binnen onze associatie hun medewerking hebben toegezegd met ieder een taak die ze op zich nemen. June zal de complete leiding in Sambulawan op zich nemen en Deborah de gezondheidszorg en voedings programma op zich nemen. Dat neemt niet weg dat onze secretaris nog steeds voor niemand van ons bereikbaar is. En dat in die situatie voorlopig nog geen oplossing te verwachten is. Dat is een handicap maar in noodgevallen moet er dan maar een van de andere leden naar Palompon gaan.

Na de vergadering die lang duurde nog even naar het ziekenhuis in Palompon gegaan en later naar Sambulawan want daar waren de mensen weer bezig voor de tweede week met de reparatie van het gebouw. Het bleek dat de reparatie omvangrijker zal worden dan we eerst vermoed en begroot hadden. Besloten om alle dakplaten los te nemen om verdere verborgen gebreken en of gescheurde lassen te kunnen controleren. Dat was een tegenvaller. Dit heeft er toe geleid dat we dus iedere dag naar Sambulawan zijn geweest en buiten dat ook Villaba hospitaal en de middelbare school van Tumamak bezocht hebben en een gesprek met William Corpiz hebben gehad. We weten nu zeker dat het Tesda programma voorlopig definitief van de baan is. (Het Tesda programma was bedoeld om kinderen die geslaagd waren op de middelbare school een technische opleiding op Its basis. Dit is speciaal opgezet enkele jaren geleden omdat hier weinig emplooi is voor kinderen van de middelbare school en er aan lager opgeleide technisch personeel gebrek is. Wij hebben hier samen met de school en de provinciale overheid in mee geparticipeerd.) Jammer dat het zo gelopen is want het project liep uitstekend. Het ziekenhuis in Villaba bezocht en hier waren de zaken op een aantal onderdelen na goed gerepareerd en zag het gebouw er prima uit. Ook de binnen kant was gelijk opgeknapt en hier hadden wij ook al een hoeveelheid hulpgoederen verstrekt uit de eerste container. Donderdag was een speciale dag waar we beetje tegen opzagen. Wij werden verwacht op een bijeenkomst van grootheden in de provinciale en regionale gezondheidszorg. Mede met enkele andere donators waar wij ook onder gerekend werden. Een dag van vele toespraken en niet alleen van bla bal mensen maar ook zeer zinnige toespraken van vooral de president van een grote Maleische stichting genaamd MERCI die hier in nog geen drie maanden het heft in handen hebben genomen en het ziekenhuis in Ormoc wat grotendeels vernield was fantastisch hebben gerepareerd. Niet alleen het gebouw maar ook en vooral de operatiekamers. Het kwam er op neer dat ook wij in ieder toespraak genoemd werden. En na de toespraken nog wel een aantal persoonlijk gesprekken gehad met een aantal mensen waaronder de gouverneur, Zeker zeer positief maar voor ons zat er toch een negatief kantje aan. Want div. grootheden met als eerste de gouverneur kwamen toch duidelijk naar ons toe met het dringende verzoek of wij konden helpen bij het grootste ziekenhuis van het eiland wat staat in Palo een plaats bij de kust onder Tacloban die alles verloren hebben door de vloedgolf die door het gebouw gegaan is. Wij wisten dat er nog goederen staan in Maasbracht is dat die zoveel zijn dat we zeker een halve container vol hebben. Met die wetenschap die wij hier al hadden was het niet zo moeilijk om hier een positief antwoord op te geven helemaal nu we hier in die weken dat we hier bezig zijn goed de omvang van de ramp kunnen waarnemen. Al hoewel we ook goede positieve dingen zien zoals hoe hier alle wereldreligies hier samen de handen ineen slaan en gezamenlijk optrekken om alles weer op de rails te krijgen. (Terwijl dit geschreven wordt de hele tijd getracht om op internet te komen maar het is weer hopeloos vandaag.) Wij werden die dag gelukkig gevrijwaard van toespraken maar er zitten nog adders onder het gras want er schijnt nog een bijeenkomst

georganiseerd te worden speciaal voor ons. Karen lachen maar Bas ziet hier nu niet op te wachten. Hij hoopt maar dat de gouverneur voor 22 maart geen tijd meer heeft. Na dit alles met elkaar een gezamenlijk van een lunch genoten. Terug komend op de gesprekken die we hier gehad hebben en gezien de grote nood durven wij u rustig te vragen geef nog even uw steun om de laatste container vol te krijgen met zinnig ziekenhuis materiaal zodat we in staat zijn om ook dit ziekenhuis weer in bedrijf kunnen hebben. Verder hebben wij ons even bezig moeten houden deze week met de kraamkliniek die we enkele jaren geleden hebben neergezet. Er zijn wat problemen met de dorpsraad die er nu zit over de functie van de kliniek. Maar dit is zoals nu blijkt niet een zaak voor ons te zijn maar voor de regionale gezondheidsdienst die nu ingeschakeld wordt en met de dorpsraad gaat praten en als er iets niet in orde is dit met de burgemeester op te nemen. Hebben ook een gesprek gehad met Aty Larazabal onze advocaat en notaris die alle officiële papieren voor ons verzorgd. Daar is een nieuw contract opgemaakt met Bebot Bonite die ons rijstland huurt en gaat bewerken. Een kleine verandering is dat Aty Larazabal de huur zal innen van de huurder die het naar onze bankrekening hier over maakt. Waar we na veel praten toch ook onze medewerking aan hebben gegeven is de reparatie van de schade aan de lagere school in Sambulawan. Het is nu toch bekend geworden dat de overheid daar voorlopig niets aan kan doen maar dat het niet verantwoord was om dit zo door te laten gaan want twee klassen moeten nu in een tent naar school. Misdadig. Kinderen worden geroosterd. Na een gesprek met onze bekende aannemer samen op de grond gezeten en een begroting gemaakt voor de hoognodige reparatie zodat alle drie de klassen weer gebruikt kunnen worden. Hebben na nog even wat bedenktijd genomen te hebben hem de opdracht gegeven om gisteren te beginnen. Dit waren onze wederwaardig heden van deze week. Karen is nu onderweg naar huis en Bas mag de laatste 2 weken hier alles af zien te krijgen. Dat kan nog wel wat problemen geven als de container niet op tijd hier is. 12 maart moet die in Cebu aankomen Maar eerst nog even wat af maken in het ziekenhuis in Palompon en de reparatie in Sambulawan.

Verslag week 5 reis Filippijnen Febr. Maart 2014

Het is nu vrijdag en heb ik de tijd om deze week op papier te zetten hoewel de stemming niet bepaald vrolijk is.

Maandagmorgen eerst naar Sambulawan geweest om daar de laatste gedeelten van de reparatie aan ons gebouw door te nemen en tevens bij de school te kijk en of het materiaal al was gearriveerd. Daarna naar Palompon om nog eens te gaan puzzelen met de laatste bedden waar alles van door elkaar lag en die tot vier complete bedden maken. Na een tijd ging het licht toch weer fel branden en toen kregen we het toch voor elkaar. In twee dagen waar we eerst iedere morgen langs Sambulawan gingen en dan weer door naar Palompon is dat gelukt. Het werkte allemaal en we hielden niets over. Woensdag en donderdag gebruikt om voor het laatst naar het Hospitaal van Villaba en Palompon te gaan. En tegelijk op de terugweg iedere dag naar het hospitaal in Ormoc. Hebben de hele week last gehad van veel telefonische verzoeken om hulp uit de omtrek van Tacloban en Gagligara. Iedere keer maar weer uitgelegd dat wij dat niet konden dat we aan het eind zaten van wat we kunnen. Donderdag nog een dag naar Sambulawan en tevens op stap geweest om geiten te kopen. Daar zit hier op het eiland goede verdienste in om geiten te fokken voor de vleeshandel. Nu hebben we een mannetje met twee vrouwtjes geiten gekocht en die worden volgende week afgeleverd. Maar eerst moet hun onderkomen klaar zijn waar nu aan gewerkt wordt. Na nog een laatste bespreking met June en Adeth en Bebot waarin ook de afspraken gemaakt zijn over het gebruik van de rijstbouw

machines en de betalingen daarvan. Normaal ga je dan weg zwaai je nog even maar dat ging deze keer iets anders. Zowel Adeth alsook haar man die onze beheerders zijn van het gebouw en onze eigendommen hingen om me nek en bleven bedanken. Dat ben ik in al die jaren nog niet tegen gekomen maar goed het was goed te merken dat het niet gemaakt maar gemeend was. Aan het eind van de dag naar Dr de Lara in het hospitaal in Ormoc. Samen eens rondgelopen hoe en waar alles opgeslagen moest worden en waar de container kon en moest staan. Er blijkt een vorkheftruck beschikbaar te zijn dus moet het allemaal wel lukken. Maar het kan alleen maar lukken als er ook daadwerkelijk een container komt. Vanmorgen vroeg kreeg ik een sms dat ik nog moest betalen. Ik heb het net na zitten tellen maar er waren 2 mailtjes, een telefoongesprek, en 17 sms nodig om alles helder te krijgen. 123000 peso kan in de Filippijnen ook aangeduid worden als 123k maar ik ben met die sms naar de bank gegaan en daar hadden ze er ook nog nooit van gehoord. En verder kreeg ik gisteren een sms om nog even 1049 peso over te maken. Na al dit geharrewar bleek dat er bij de 1049 een nul vergeten was, het moest 10049 zijn. Zo heb ik mijn ochtend rond gekregen maar toen kwam de grootste klap op de vuurpijl. De eerste ro ro (dat is een rol on roll off boot)boot waar een plaatsje is voor de container is de boot die woensdagavond vertrekt uit Cebu. Dus donderdag morgen in Ormoc maar er wordt ook gesproken van donderdag de dagboot en dan is die aan het eind van de middag hier en voor dat je hem dan van het haventerrein hebt en bij het ziekenhuis is het avond Er wordt nu aan alle kanten gekeken of er ergens anders een plek vrij is maar tot nu toe nog geen succes Het lot is gevallen donderdag komt de container maar dan wel donderdag aan het eind van de middag. Dat betekent een week wachten. En nu maar hopen dat we ticket nog een keer gewijzigd kunnen krijgen. Dat is dan ondanks het vele uitvallen van internet hier maar ook aan de andere kant bij Karen die dacht ik, wat geestelijke steun nodig had nadat we het geregeld hebben gekregen. Dit is de realiteit hier in de Filippijnen, zij hebben de tijd en wij de klok. En begrijpt niemand hier waarom ik met jeukende handen rondloopt. Maar ik ben niet bepaald gelukkig met deze situatie want iedere dag hier draait ook hier de kassa en wordt er continu een aanslag op ons vermogen gedaan. De situatie is nu eenmaal niet anders we moeten nog maar even volhouden.

Reisverslag week 6-7 reis Filippijnen Febr. Maart 2014

Nadat zaterdag bleek dat het een aantal dagen kon duren ben ik met een veerboot uit Bato in zuid Leyte naar Bohol geweest om een kennis die hier woont te bezoeken. Dat was een gezellig weerzien na drie en een half jaar. Alleen de veerboten waar ik mee heen en weer gegaan ben is een heel verhaal maar komt dat later wel aan de orde. Als mede ook de aankomst en vertrektijden als ze al vertrekken. Dus een illusie armer en een ervaring rijker. Nadat ik terug was in Ormoc werd de werkelijkheid weer zichtbaar en werd mijn geestelijk vermogen behoorlijk op de proef gesteld. Want ik stuurde een sms naar de douaneagent die het transport naar Leyte ging verzorgen en daar kwam doodleuk het antwoord van de dame op zijn kantoor(tje) dat het nog wel een week kon duren. Ik hoef eigenlijk niet te schrijven dat mijn telefoon even overuren ging maken maar wat bleek dat deze beste brave man (volgens zijn vrouw maar niet volgens mij) daar was tegen hem gezegd dat er 2 tot drie wachtdagen waren voor de boot dus hij was verder gaan zoeken naar andere Roro, s maar vergeet te boeken op de eerste boot waar hij te horen had gekregen dat er een paar wachtdagen waren. Ik hier in Ormoc en Punta, een aanlegplaats voor roro die ook geschikt was voor 40 foot containers, geïnformeerd en die hadden ook drie wachtdagen. Dus normaal gesproken had woensdag die container hier moeten aankomen. Maar woensdag morgen was er eigenlijk nog

niets definitief geregeld. Toen gingen even de remmen los en binnen 20 minuten wist ik dat woensdagavond een containerboot naar Ormoc zou komen. Daar kon hij nog met meekomen. Dat per telefoon via de douaneagent geregeld en woensdagavond kwam het bericht dat de boot om 11.00 donderdag aan kwam in Ormoc en onze container als eerste gelost zou worden. Ik alles geregeld dat iedereen om 12.00 in het ziekenhuis zou zijn inclusief de vorkheftruck. Prachtig maar nu komt er iets wat niemand voorzien had. Er was geen plaats voor de boot om containers te lossen. En niemand wist hoe lang dat ging duren. Het werd weer een middag van veel sms'jes en telefoongesprekken. En dubben want de mensen die zouden lossen kwamen uit Sambulawan. Maar hier bracht June uitkomst die zei tegen me om 18.00 maak je geen zorgen ik laat straks de truck komen en als het nachtwerk wordt brengt die de mensen naar Sambulawan. Eindelijk om 7 uur s avonds kwam de container. Maar voor dat die op de plaats stond waar wij hem wilde hebben duurde het nog wel even en hij kon niet helemaal komen zoals wij het wilde. De chauffeur weigerde dat hij zei overdag wel maar nu niet ik kan het niet overzien. Dus moest er 20 meter meer gelopen worden met alles. En er moest in het ziekenhuis al een eind gewandeld worden want alles moest helemaal achteraan op geslagen worden. Als klap op de vuurpijl geen bestuurder voor de heftruck. Dus alles met de hand gelost en als verlichting een zaklantaarn die ik brutaal weg even ongevraagd geleend had in het ziekenhuis. Zo hebben die jongens de container gelost. Bij iedere pallet gaf ik ze aanwijzingen en ook bij de bedden die er een voor een met de hand er uit gehaald zijn. En alles met lachende gezichten. Na drie uur was de container leeg. De medewerking van het ziekenhuis was niet bepaald optimaal en dat heeft bij mij wat irritatie gewekt die zaterdag toch even heeft geleid naar een niet bepaald prettig gesprek met het opperhoofd hier die toen ik klaar was enigszins van kleur veranderde. Het heeft toch geleid dat ik vanaf zaterdag 4 uur er drie man bij had die toch redelijk goed met hun linkse handen om konden gaan. Maar het geluk was met me want Alex mijn chauffeur die sprak ze in hun eigen taal toe en dat ging geloof ik niet helemaal geluidsarm want ik kon het zelfs horen met maar een hoorapparaat (het andere is stuk). Dit was een week waarin niet alles even soepel verliep maar waarin we wel ongeveer bereikt hebben . Nu een rustig dag er tussen en dat is ook even hard nodig. Maandag nog een dag van flink doorgaan en hopen dat ik die drie man weer heb. Dinsdag naar Tacloban en Palo. In Tacloban moet ik 14 dozen afleveren van de stichting Filippine Aid Fund uit Monster die wij in onze container hebben mee genomen, en naar het ziekenhuis in Palo (een ziekenhuis waar de vloedgolf van voor naar achter door heen gegaan heeft en alles meegesleurd heeft op zijn weg) waar we nog steun aan verlenen nadat ons dit door de gouverneur en zijn trawanten gevraagd is. Waarbij ik gelijk gezegd heb maar jullie moeten het gedeelte in de Filippijnen doen. Of dit doorgedrongen is weet ik nog niet maar dat merken we dinsdag wel. Dan ga ik op dat punt de puntjes op de I zetten. Dan komen er nog 2 dagen die nog helemaal ingevuld zijn maar de ervaring heeft ons geleerd,,eert de reis niet voor je vertrokken bent” op het laatste moment gebeuren hier altijd wel vreemde dingen. En dan vrijdag aan de terugreis beginnen. Als er nog tijd over is komt er nog eenlaatste verslag over deze week.

Reisverslag week 7 reis Filippijnen Febr. Maart 2014

De laatste week begon al goed. Om 6 uur een berichtje dat Alex ziek was dus moest ik het met de onderhoudjongens doen van het ziekenhuis. In het ziekenhuis alles donker want er was geen elektriciteit. Maar daar hadden we niet zoveel last van. Om 9 uur kwamen er twee jongens die kwamen helpen. Fijn maar ik kwam ogen te kort en toen ik twee bedden had voorgedaan dachten ze het te kunnen. Maar zodra ik even weg was gingen ze zitten want ze kregen het niet voor elkaar. Dus ander systeem proberen. Er bij blijven staan en jagen en doordrukken en wonder boven wonder liep dat redelijk goed. Aan het eind van de dag waren er nog 6 bedden te gaan. Ja, nu konden ze het wel en de volgende dag zouden ze het wel even afmaken.

De volgende dag vroeg naar het ziekenhuis pakketten laden van de stichting uit Monster die ook naar Palo (een plaats waar de vloedgolf aan wal gekomen is vlakbij Tacloban) moesten. Toen naar Palo dat is ongeveer 2 uur rijden daar de pakketten afgeleverd na lang zoeken en naar het Leyte Provincial ziekenhuis. Daar werd ik opgewacht door Dr Ofelia Absin de ziekenhuis directrice en door Dr Astorga die een functie heeft in het Provinciale bureau voor de gezondheidszorg en dicht bij de gouverneur staat. Na een eerste gesprek in een klein kamertje wat dan voorlopig het kantoor is van de directrice kreeg ik eerst een rondwandeling door de gebouwen van het ziekenhuis. De eerste vloedgolf was drie meter hoog en heeft op zijn verwoestende weg alles vernield wat die tegen kwam. De gebouwen waren in sneltreinvaart opgebouwd 2 door de Maleisische organisatie Merci en de andere door het Koreaanse leger. De gebouwen zelf zagen er goed uit en die zijn op 5 februari opgeleverd. Dit in tegenstelling tot de andere ruines die er omheen liggen of gestaan hebben. Maar nu liepen grotendeels door lege afdelingen. OKs waren zo goed als onbruikbaar en moet er geopereerd worden bij het licht van een zaklantaarn. De grote lampen waren op een na door de vloed meegesleurd. Op een van de OK stonden twee couveuses die zo zwaar beschadigd waren dat ze niet meer gerepareerd kunnen worden. Gewoon een en al misère en manco, s In een klein gedeelte lagen de patiënten op soms karton en soms op een bed zonder matras of de patiënten hadden zelf iets meegenomen. Sommige ziekenhuizen hadden enkele bedden uitgeleend. Hierna maar eens gaan praten wat er van ons verwacht werd en wat wij van hen verwachten. Dat heeft een Filippijnse tijd geduurd voor dat hier enige tekening in kwam maar we zijn er uit gekomen na meerdere telefoongesprekken van Dr Astorga met de gouverneur. Van ons wordt verwacht dat wij goed bruikbaar materiaal en als het even kan apparatuur voor ziekenhuis en laboratorium te verzamelen. Dan moeten wij een 40 foots container volladen en opsturen. Het ziekenhuis moet zodra wij hen mailen dat de container verzonden gaat worden 100.000 php storten op de rekening van ons bij de Filippijnse bank, Zodra die binnen zijn sturen wij de container over. Wij blijven verantwoordelijk tot de container daar is leeg terug in Cebu maar het ziekenhuis moet zorg dragen dat het zonder op onthoud gaat gebeuren. Ze krijgen 5 uur de tijd om hem te lossen. Wij zullen in dit geval geen materiaal demonteren wat betekend dat er waarschijnlijk minder mee gaat. Toen we tot overeenstemming waren gekomen zo snel mogelijk naar Ormoc, eerst naar het ziekenhuis waar ik constateerde dat de heren niets gedaan hadden en daar even iets van gezegd, Zouden de volgende morgen om 7 uur beginnen en zo snel mogelijk alles afmaken. Daarna nog net tijd om bij de notaris een moa op te stellen over de container. Die zou het concept bij me in het hotel brengen maar dat is hem niet gelukt. Andere dag eerst weer even met de heren in het ziekenhuis aan het stoeien

geweest voor de laatste bedden. Toen vlug nat bezweet naar de notaris en samen de moa nagelopen en ik zou gaan kijken wanneer er getekend kon worden. Dat kwam allemaal goed uit want alle directies van de district ziekenhuizen zaten in het ziekenhuis in Ormoc. Dus ik er naar toe en Dr Absin die laten lezen (lees alle dokters) en ze vond het prima. Tussen alle bedrijven door goed contact gehad met de Charité stichting Van Sabc in Bergen op Zoom en daar kwam het groen licht over de aankoop van digital ECG Apparaat. Dat had ik beter even kunnen verzwijgen want toen kwam er een bedel partij. Dat heb ik afgewimpeld. Ieder geval ik vlug met de twee artsen naar de notaris en om 17,30 was dat ook klaar maar ik afgeserveerd. Maar de job zit er op. Vandaag komen hier nog wel verschillende bij me langs, ik moest vanmorgen, er schijnt geen eind aan te komen naar de bank want ik moet dr Ansin op mijn rekening bij voegen als derde account(dat betekend dat ik geld naar haar rekening kan overmaken dat systeem kennen wijns iets bij ons maar hier is dat normaal) Ik doe dat normaal via internet maar dat kan helaas even niet. Ik moest me maar bij de bank gaan melden en dan mogen die dat regelen. Allemaal schatten van dames en behulpzaam maar ze wisten even niet hoe het moest. Dus ik mijn laptop gehaald en aangesloten op hun systeem en toen geprobeerd of het ging. Maar Ik werd verwezen naar mijn branche. Even maar kort houden, er werd druk met Manilla overlegd en na een poosje kreeg de bankdirectrice instructies hoe ze het moest doen. Toen was het zo klaar. Maar wel weer een halve morgen bezig geweest met iets wat in 5 minuten ook kan Afscheid genomen van June en zo komt Deborah en zal ook de baranqua captain komen volgens zeggen en ik verwacht de doktoren van de district ziekenhuizen hier. Dat werd me gisteren nog in de oren gefluisterd. Maar goed dan wordt het koffer pakken en morgen huiswaarts. De geschiedenis mag oordelen of we het goed gedaan hebben. En zoals overal zijn hier ook dingen gepasseerd waarvan we zeggen het had misschien iets anders gekund maar in het heetst van de strijd loopt het wel eens zo.

Bas Doorduyn

